Ἀπὸ τὴν ἀνάστασι τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐμπνεόμενοι, οἱ ἅγιοι μάρτυρες στάθηκαν μπροστὰ σὲ φοβεροὺς τυράννους ἄφοβοι καὶ δὲν δειλίασαν σὲ βασανιστήρια καὶ μαρτύρια, ἐμπιστευόμενοι καὶ ἐπιβεβαιώνοντας τὸν Λόγο Του:

«Βεβαιωθεῖτε πὼς δὲν χρειάζεται νὰ ἑτοιμάζετε ἀπὸ πρὶν τὴν ἀπολογία σας, γιατὶ ἐγὼ θὰ σᾶς δώσω λόγια καὶ σοφία καὶ σ' αὐτὰ δὲν θὰ μπορέσουν νὰ ἀντισταθοῦν ἢ νὰ ἀντικρούσουν οἱ ἀντίπαλοί σας»[8].

Ὁ Κύριός μας διαλύει τοὺς φόβους τῶν μαθητῶν Του ἀπὸ τοὺς διωγμοὺς τῶν ἐχθρῶν τους ἐπισημαίνοντάς τους, ὅτι οἱ ἐχθροί τους δὲν ἔχουν τὴν δύναμι νὰ τοὺς βλάψουν αἰώνια καὶ ἀνεπανόρθωτα:

«Μὴ φοβηθεῖτε αὐτοὺς ποὺ σκοτώνουν τὸ σῶμα, ἀλλὰ δὲν μποροῦν νὰ σκοτώσουν τὴν ψυχή. Ἀντίθετα, νὰ φοβηθεῖτε ὅποιον μπορεῖ νὰ ρίψει ψυχὴ καὶ σῶμα στὴν κόλαση»[9].

Ὅσοι νομίζουν, ὅτι μὲ τὴν κακία θὰ ἐπιβληθοῦν καὶ θὰ ἐξοντώσουν τὸν δίκαιο, τὸν εὐσεβῆ, τὸν ἐνάρετο, τοὺς προειδοποιεῖ ὁ προφητικὸς λόγος:

«Αὐτὰ συλλογίστηκαν καὶ ἔβαλαν μὲ τὸν νοῦ τους οἱ ἀσεβεῖς, πλανήθηκαν ὅμως, διότι τοὺς ἀποτύφλωσε ἡ κακία τους. Καὶ δὲν ἀντιλήφθηκαν, ἀλλὰ ἀγνόησαν τελείως τὴν πρόνοια τοῦ Θεοῦ σὲ ὅλες τὶς περιπτώσεις τῆς ζωῆς τῶν δικαίων, ποὺ ἐκδηλώνεται μὲ ἀόρατο καὶ μυστηριώδη τρόπο, οὔτε ἤλπισαν ποτὲ τὴν ἀνταμοιβή, ποὺ ἐπιφυλάσσει στοὺς ἀφωσιωμένους στὸν Θεό, οὔτε ἐξετίμησαν τὰ βραβεῖα καὶ τὴν δόξα τῶν ἀμεμπτων καὶ ἁγίων ψυχῶν μετὰ τὸν θάνατο»[10].

---

8. *«Θέσθε οὖν εἰς τὰς καρδίας ὑμῶν μὴ προμελετᾶν ἀπολογηθῆναι· ἐγὼ γὰρ δώσω ὑμῖν στόμα καὶ σοφίαν, ᾗ οὐ δυνήσονται ἀντειπεῖν οὐδὲ ἀντιστῆναι πάντες οἱ ἀντικείμενοι ὑμῖν».* (Λουκᾶ κα′ 14-15).

9. *«Καὶ μὴ φοβεῖσθε ἀπὸ τῶν ἀποκτεννόντων τὸ σῶμα, τὴν δὲ ψυχὴν μὴ δυναμένων ἀποκτεῖναι· φοβήθητε δὲ μᾶλλον τὸν δυνάμενον καὶ ψυχὴν καὶ σῶμα ἀπολέσαι ἐν γεέννῃ»* (Ματθαίου ι′ 28).

10. *«Ταῦτα ἐλογίσαντο, καὶ ἐπλανήθησαν· ἀπετύφλωσε γὰρ αὐτοὺς ἡ κακία αὐτῶν, καὶ οὐκ ἔγνωσαν μυστήρια Θεοῦ, οὐδὲ μισθὸν ἤλπισαν ὁσιότητος, οὐδὲ ἔκριναν γέρας ψυχῶν ἀμώμων»* (Σοφία Σολομῶντος β′ 21-22).

Τὴν χριστιανικὴ ἀντίληψι καὶ στάσι ζωῆς γιὰ τὸν πιστό, ποὺ ζεῖ σὲ μιὰ κοινωνία σκληρότητος, ἀνταγωνισμοῦ, ἐχθρότητος διεκδικήσεων καὶ ἀδιαφορίας, διατυπώνει ὁ ἀπόστολος Παῦλος προτρέποντας τὸν πιστό *«μὴν ἀφήνεις νὰ σὲ νικήσει τὸ κακό, ἀλλὰ νὰ νικᾶς τὸ κακὸ μὲ τὸ ἀγαθό»*[11].

Μιὰ τέτοια συμπεριφορὰ ἀπαιτεῖ γενναιότητα, ἡρωϊσμό, ὑψηλοφροσύνη σὰν αὐτὴ τοῦ Κυρίου μας, *«ὁ ὁποῖος τὶς λοιδορίες δὲν τὶς ἀνταπέδιδε· ἐνῶ ἔπασχε ἄδικα, δὲν ἀπειλοῦσε, ἀλλὰ ἀνέθετε τὸν ἑαυτό του στὸν Θεό, ποὺ πάντοτε κάνει κρίσι δίκαιη»*[12].

«Γι' αὐτὸ καὶ ὁ Θεὸς τὸν ἀνέβασε πολὺ ψηλὰ καὶ τοῦ χάρισε τὸ ὄνομα ποὺ εἶναι πάνω ἀπ' ὅλα τὰ ὀνόματα. Ἔτσι στὸ ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ ὅλα τὰ ἐπουράνια, τὰ ἐπίγεια καὶ τὰ ὑποχθόνια θὰ προσκυνήσουν, καὶ κάθε γλῶσσα θὰ ὁμολογήσει ὅτι Κύριος εἶναι ὁ Ἰησοῦς Χριστός, γιὰ νὰ δοξάζεται ἔτσι ὁ Θεὸς Πατέρας»[13].

Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀληθινὴ νίκη καὶ ὑπέρβασι τῆς κακίας, ποὺ ἐπιτίθεται συνεχῶς στοὺς πιστοὺς καὶ τοὺς πικραίνει καὶ τοὺς δηλητηριάζει.

Ὅσοι ζοῦν μ' αὐτὸ τὸ φρόνημα καὶ δὲν παρασύρονται ἀπὸ τὴν σφοδρότητα τῶν ἐπιθέσεων τῆς κακίας, θὰ δοξασθοῦν, ὡς νικητές, μαζὶ μὲ τὸν ἀναστάντα Κύριο, ὅπως ἐξομολογεῖται ὁ ἀπόστολος Παῦλος.

«Φρονῶ δέ, καὶ εἶναι ἀπολύτως λογική ἡ σκέψις μου, ὅτι τὰ ὅσα ὑποφέρουμε κατὰ τὸ διάστημα τῆς παρούσας ζωῆς δὲν εἶναι ἄξια κατὰ κανένα τρόπο νὰ συγκριθοῦν πρὸς τὴν δόξα, ἡ ὁποία μέλλει νὰ ἀποκαλυφθεῖ καὶ νὰ δοθεῖ σὲ μᾶς»[14].

---

11. *«Μὴ νικῶ ὑπὸ τοῦ κακοῦ ἀλλὰ νίκα ἐν τῷ ἀγαθῷ τὸ κακό»* (πρὸς Ρωμαίους ιβ′ 21).

12. *«Ὃς (ὁ Χριστός) λοιδορούμενος οὐκ ἀντελοιδόρει, πάσχων οὐκ ἠπείλει, παρεδίδου δὲ τῷ κρίνοντι δικαίως»* (Πέτρου Α′ β′ 23).

13. *«Διὸ καὶ ὁ Θεὸς αὐτὸν ὑπερύψωσε καὶ ἐχαρίσατο αὐτῷ ὄνομα τὸ ὑπὲρ πᾶν ὄνομα, ἵνα ἐν τῷ ὀνόματι Ἰησοῦ πᾶν γόνυ κάμψῃ ἐπουρανίων καὶ ἐπιγείων καὶ καταχθονίων, καὶ πᾶσα γλῶσσα ἐξομολογήσηται ὅτι Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς εἰς δόξαν Θεοῦ πατρός»* (πρὸς Φιλιππησίους β′ 9-11).

14. *«Λογίζομαι γὰρ ὅτι οὐκ ἄξια τὰ παθήματα τοῦ νῦν καιροῦ πρὸς τὴν μέλλουσαν δόξαν ἀποκαλυφθῆναι εἰς ἡμᾶς»* (πρὸς Ρωμαίους η′ 18).

Ἡ ἀνάστασις τοῦ Κυρίου μας βεβαιώνει ὅτι ὁ διωκόμενος, ἂν νικήσει μὲ τὴν ἀνεξικακία του, τὴν συγχωρητικότητά του, τὴν μακροθυμία του τὶς ἐπιθέσεις τῶν φθονερῶν καὶ πονηρῶν θὰ λάβει *«μισθὸ ὁσιότητος»*, θὰ στεφανωθεῖ μὲ τό *«γέρας τῶν ψυχῶν»*.

Στηριζόμενοι κι ἐμεῖς στὴν δύναμι τῆς ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου μας ἀντιστεκόμαστε στὴν κακία μὴ ἀναταποδίδοντες αὐτὴ γιὰ νὰ μὴ νικηθοῦμε ἀπὸ αὐτή.

Ἀφοῦ ἔχουμε λάβει *«τὴν πεῖρα τῆς ἀναστάσεως»* μὲ τὴν ἐν Χριστῷ ζωὴ ὀφείλουμε νὰ ζήσουμε ἐλεύθεροι, ὅπως μᾶς προτρέπει ὁ ἀπόστολος Παῦλος.

«Ἀδελφοί τῇ ἐλευθερίᾳ οὖν, ᾗ Χριστὸς ἡμᾶς ἠλευθέρωσε, στήκετε, καὶ μὴ πάλιν ζυγῷ δουλείας ἐνέχεσθε» (πρὸς Γαλάτας ε′ 1).

Μὲ ἀναστάσιμες πατρικὲς εὐχές.
Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

† Ὁ Καισαριανῆς, Βύρωνος καὶ Ὑμηττοῦ
Δανιήλ

ΕΚΔΟΤΙΚΗ ΠΑΡΑΓΩΓΗ: ΕΠΤΑΛΟΦΟΣ Α.Β.Ε.Ε., Τηλ.: 210 92 17 513 · www.eptalofos.gr

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ
ΚΑΙΣΑΡΙΑΝΗΣ ΒΥΡΩΝΟΣ ΚΑΙ ΥΜΗΤΤΟΥ

ΠΑΣΧΑΛΙΝΟ ΜΗΝΥΜΑ

Τοῦ Μητροπολίτου
Καισαριανῆς, Βύρωνος & Ὑμηττοῦ
Δανιήλ

Πρὸς τὸν εὐαγῆ ἱερὸ Κλῆρο καὶ τὸν πιστὸ Λαὸ
τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεώς μας.

Ἀγαπητοὶ πατέρες καὶ ἀδελφοὶ

«Χαίρετε ἐν Κυρίῳ πάντοτε! Καὶ πάλιν ἐρῶ, χαίρετε»*

Μεγαλόπρεπα στολισμένη ἡ Ἁγία Ἐκκλησία μας μὲ τὰ κλαδιὰ τοῦ θριάμβου καὶ τῆς νίκης ἑορτάζει τὴν νίκη τοῦ Σωτῆρος μας Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐναντίον τοῦ θανάτου καὶ τῆς δυνάμεως τῆς ἁμαρτίας καὶ τῆς κακίας.

Τὴν γεμάτη φῶς αὐτὴ νύκτα δοξάζουμε τὸν ἀναστάντα Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστό. Ὅπως τὸ ἱλαρὸ φῶς τῶν λαμπάδων φωτίζει τὰ

---

* Πρὸς Φιλιππησίους δ′ 4.

πρόσωπά μας, ἔτσι μὲ τὴν ἀνάστασί Του ὁ Κύριός μας φωτίζει τὶς ψυχὲς καὶ τὴν ζωή μας.

Μὲ τὴν ἀνάστασί Του *«ἔλυσε τὰς ὠδῖνας τοῦ θανάτου»* (Πράξεων β΄ 24). Διέλυσε τὸν φόβο, τὴν ἀγωνία καὶ τὴν συντριβή ποὺ προκαλοῦν στὸν ἄνθρωπο ὅλες οἱ μορφὲς τοῦ θανάτου.

1. Ἐλεύθεροι ἀπὸ τὸν φόβο τοῦ θανάτου

Ὁ ἄνθρωπος μ᾽ ὅλη τὴν δύναμι τοῦ σώματος καὶ τῆς ψυχῆς του, μὲ ὅλη τὴν δύναμι τῆς ὑπάρξεώς του ἐπιθυμεῖ τὴν ζωή.

Ὁ πόθος τῆς ζωῆς καὶ τῆς ἀθανασίας εἶναι βαθειὰ ριζωμένα στὴν ψυχὴ τοῦ κάθε ἀνθρώπου, ἐφ᾽ ὅσον κατὰ τὴν Σοφία τοῦ Θεοῦ: *«Ὁ Θεὸς δὲν ἔκανε τὸν θάνατο, οὔτε εὐχαριστεῖται νὰ βλέπει τοὺς ζωντανοὺς νὰ χάνονται. Καὶ δὲν τὸν εὐχαριστεῖ ἡ ἀπώλεια τῶν ζωντανῶν, διότι ἔκτισε τὰ πάντα γιὰ νὰ ὑπάρχουν, καὶ ὅσα ἔγιναν στὸν κόσμο, ἔγιναν γιὰ νὰ σώζονται καὶ νὰ μὴν χάνονται, καὶ δὲν ὑπάρχει μέσα τους δηλητήριο καταστροφῆς, οὔτε κατὰ τὸ ἀρχικὸ σχέδιο τῆς δημιουργίας ὑπῆρχε βασίλειο τοῦ Ἅδη στὴν γῆ. Καὶ δὲν ὑπῆρχε ὄλεθρος καὶ Ἅδης στὴν γῆ, διότι ἡ δικαιοσύνη καὶ ἡ ἠθικὴ ἀκεραιότητα, ἡ ὁποία εἶναι γέννημα τῆς Σοφίας, εἶναι ἀθάνατος»*[1].

Ὡστόσο ὅμως ὁ ἄνθρωπος ζεῖ καὶ ὑπάρχει σ᾽ ἕνα κόσμο ποὺ κυριαρχεῖται ἀπὸ τὴν φθορὰ καὶ τὸ θάνατο. Πολιορκεῖται ἀπὸ τὶς μορφὲς τῆς φθορᾶς καὶ τοῦ θανάτου.

Τὸ τραγικὸ αὐτὸ γεγονὸς σφραγίζει μὲ τὴν ἀνεξάλειπτη σφραγίδα του κάθε ἐκδήλωσι τοῦ βίου του· διαστρέφει καὶ παραμορφώνει ριζικὰ τὴν ὑφὴ τῆς ὑπάρξεώς του· διασπᾶ καὶ ἐξαρθρώνει ἀθεράπευτα τὴν προσωπικότητά του καὶ ἀναγκάζει πολλοὺς ποὺ ἐπιθυ-

1. *«Ὁ Θεὸς θάνατον οὐκ ἐποίησεν, οὐδὲ τέρπεται ἐπ᾽ ἀπωλείᾳ ζώντων. ἔκτισε γὰρ εἰς τὸ εἶναι τὰ πάντα, καὶ σωτήριοι αἱ γενέσεις τοῦ κόσμου, καὶ οὐκ ἔστιν ἐν αὐταῖς φάρμακον ὀλέθρου οὔτε ᾅδου βασίλειον ἐπὶ γῆς. δικαιοσύνη γὰρ ἀθάνατός ἐστιν»* (Σοφία Σολομῶντος α΄ 13-15).

μοῦν τὴν ζωὴ νὰ στραφοῦν στὴν ἀπόλαυσι καὶ προσκαίρων καὶ ματαίων ἡδονῶν, ποὺ ἡ προφητικὴ διδασκαλία παρομοιάζει ὡς σκιά, ὡς ὄνειρο καὶ ὡς ἐφήμερο χόρτο (Ἡσαΐου μ΄ 6-8).

Ἐνῶ τὸ ἀρχικὸ σχέδιο τοῦ Θεοῦ ἦταν νὰ ζήσει ὁ ἄνθρωπος ἄφθαρτος καὶ ἀθάνατος, ὁ διάβολος ἐνεργώντας ἀπὸ φθόνο, προσπάθησε νὰ ματαιώσει τὸ σχέδιο τοῦ Θεοῦ Δημιουργοῦ καὶ Πατέρα μας κατὰ τὴν Σοφία τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης:

«Ὁ Θεὸς δημιούργησε τὸν ἄνθρωπο ἄφθαρτο καὶ ἀθάνατο. Τὸν ἔπλασε σύμφωνα μὲ τὴν δική του εἰκόνα. Ἀλλὰ ἐξ αἰτίας τοῦ φθόνου τοῦ διαβόλου εἰσῆλθε καὶ κυριάρχησε ὁ θάνατος στὸν κόσμο»[2].

Προέτρεψε τοὺς πρωτοπλάστους νὰ παραβοῦν τὴν ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ, γιὰ νὰ ὑποστοῦν τὶς φοβερὲς συνέπειες τῆς παραβάσεως, εἰσηγούμενος ψευδῶς ὅτι ὄχι μόνο δὲν θὰ τιμωροῦνταν, ἀλλὰ ὅτι θὰ ἐξυψώνονταν προσβάλλοντας τὸν Θεὸ κατὰ τὴν Γένεσιν:

«Εἶπε δὲ τότε ὁ ὄφις στὴν γυναίκα· δὲν θὰ πεθάνετε. Σᾶς ἀπαγόρευσε ὁ Θεὸς νὰ φᾶτε ἀπὸ τὸ δέντρο αὐτό, διότι γνώριζε ὅτι κατὰ τὴν ἡμέρα, ποὺ θὰ φᾶτε, θὰ ἀνοίξουν τὰ μάτια σας καὶ θὰ εἶστε καὶ σεῖς σὰν θεοί, ὅμοιοι μὲ αὐτόν, γνωρίζοντες καλὸ καὶ πονηρό»[3].

Ὡς Φιλάνθρωπος Πατέρας ὅμως ὁ Δημιουργὸς Κύριος ἐνήργησε μὲ τὴν ἀγάπη, τὴν σοφία, τὴν δικαιοσύνη καὶ τὴν παντοδυναμία Του γιὰ νὰ ἐλευθερώσει τὸν ἄνθρωπο ἀπὸ τὴν ματαιότητα, τὴν φθορὰ καὶ τὸν θάνατο, μὲ τὸν θάνατο καὶ τὴν ἀνάστασι τοῦ ἀγαπητοῦ καὶ Μονογενοῦς Υἱοῦ Του ποὺ ἔγινε ἄνθρωπος (Ἰωάννου α΄ 14).

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος ἐξηγεῖ τὸ φιλάνθρωπο σχέδιο τοῦ Δημιουργοῦ Θεοῦ Πατέρα:

2. *«Ὁ Θεὸς ἔκτισε τὸν ἄνθρωπον ἐπ᾽ ἀφθαρσίᾳ καὶ εἰκόνα τῆς ἰδίας ἰδιότητος ἐποίησε αὐτόν. φθόνῳ δὲ διαβόλου θάνατος εἰσῆλθεν εἰς τὸν κόσμον»* (Σοφία Σολομῶντος β΄ 23-24).

3. *«Καὶ εἶπεν ὁ ὄφις τῇ γυναικί. οὐ θανάτῳ ἀποθανεῖσθε. ἤδει γὰρ ὁ Θεός, ὅτι ᾗ ἂν ἡμέρᾳ φάγητε ἀπ᾽ αὐτοῦ, διανοιχθήσονται ὑμῶν οἱ ὀφθαλμοὶ καὶ ἔσεσθε ὡς θεοί, γινώσκοντες καλὸν καὶ πονηρόν»* (Γενέσεως γ΄ 4-5).

«Ἐπειδὴ λοιπόν "τὰ παιδιά" αὐτὰ ἦταν ἄνθρωποι, ἔγινε κι ὁ Ἰησοῦς ἄνθρωπος, γιὰ νὰ καταργήσει μὲ τὸν θάνατό του αὐτὸν ποὺ ἐξουσίαζε τὸν θάνατο, δηλαδὴ τὸν διάβολο, καὶ μ᾽ αὐτὸν τὸν τρόπο νὰ ἀπελευθερώσει ὅσους ὁ φόβος τοῦ θανάτου τοὺς εἶχε καταδικάσει νὰ εἶναι δοῦλοι του σ᾽ ὅλη τους τὴν ζωή»[4].

Μὲ τὴν παντοκρατορικὴ ἀνάστασι τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀπεδείχθη, ὅτι ὁ θάνατος δὲν μπόρεσε νὰ Τὸν κρατήσει νεκρό, ἐπειδὴ ἦταν ἀναμάρτητος. Μ᾽ αὐτὴ κατέλυσε τὴν παντοδυναμία τῆς φθορᾶς· γκρέμισε τὸ κράτος τοῦ θανάτου· σύντριψε τὶς χάλκινες πῦλες τοῦ Ἅδη καὶ χαροποίησε τὸν οὐρανό, τὴν γῆ καὶ τὰ καταχθόνια, χαρίζοντας ζωή, ἀφθαρσία καὶ ἀθανασία.

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος διδάσκει, ὅτι ἡ ἀνάστασις τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ μᾶς βεβαιώνει καὶ γιὰ τὴν δική μας ἀνάστασι, ἐφ᾽ ὅσον ὅμως ἀποκτήσουμε συγγένεια καὶ ἑνωθοῦμε μαζί Του:

«Ἡ ἀλήθεια ὅμως εἶναι πὼς ὁ Χριστὸς ἔχει ἀναστηθεῖ, κάνοντας τὴν ἀρχὴ γιὰ τὴν ἀνάστασι ὅλων τῶν νεκρῶν. Ὅπως πεθαίνουν ὅλοι ἐξαιτίας τῆς συγγένειας μὲ τὸν Ἀδάμ, ἔτσι, χάρις στὴν συγγένεια μὲ τὸν Χριστό, ὅλοι θὰ ξαναπάρουν ζωή»[5].

Τὴν συγγένεια μὲ τὸν Χριστὸ ἀποκτοῦμε στὴν ἁγία Ἐκκλησία μας μὲ τὰ ἅγια Μυστήρια, ὅπως διδάσκει ὁ ἀπόστολος Παῦλος:

«Πραγματικά, τὸ βάπτισμα σημαίνει τὴν συμμετοχή μας στὸν θάνατο καὶ στὴν ταφὴ τοῦ Χριστοῦ. Καὶ ὅπως ὁ Πατέρας Θεὸς μὲ τὴν δύναμή Του ἀνάστησε τὸν Χριστὸ ἀπὸ τοὺς νεκρούς, τὸ ἴδιο κι ἐμεῖς μποροῦμε νὰ ζήσουμε μιὰ νέα ζωή, ὅπως δηλαδὴ ἐνταχθήκαμε ὀργα-

4. *«Ἐπεὶ οὖν τὰ παιδία κεκοινώνηκε σαρκὸς καὶ αἵματος, καὶ αὐτὸς παραπλησίως μετέσχε τῶν αὐτῶν, ἵνα διὰ τοῦ θανάτου καταργήσῃ τὸν τὸ κράτος ἔχοντα τοῦ θανάτου, τοῦτ᾽ ἔστι τὸν διάβολον, καὶ ἀπαλλάξῃ τούτους, ὅσοι φόβῳ θανάτου διὰ παντὸς τοῦ ζῆν ἔνοχοι ἦσαν δουλείας»* (πρὸς Ἑβραίους β΄ 14-15).

5. *«Νυνὶ δὲ Χριστὸς ἐγήγερται ἐκ νεκρῶν, ἀπαρχὴ τῶν κεκοιμημένων ἐγένετο. ἐπειδὴ γὰρ δι᾽ ἀνθρώπου ὁ θάνατος, καὶ δι᾽ ἀνθρώπου ἀνάστασις νεκρῶν. ὥσπερ γὰρ ἐν τῷ Ἀδὰμ πάντες ἀποθνήσκουσιν, οὕτω καὶ ἐν τῷ Χριστῷ πάντες ζωοποιηθήσονται»* (πρὸς Κορινθίους Α΄ ιε΄ 20-22).

νικὰ στὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ μὲ μιὰ πρᾶξι, ποὺ συμβολίζει συμμετοχὴ στὸν θάνατό του, ἔτσι θὰ συμμετάσχουμε πραγματικὰ καὶ στὴν ἀνάστασί Του»[6].

Πανηγυρικὰ ἀκούγεται ἡ φωνὴ τοῦ ἁγίου Πατέρα μας Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου:

«Μηδεὶς φοβείσθω θάνατον· ἠλευθέρωσε γὰρ ἡμᾶς τοῦ Σωτῆρος ὁ θάνατος. Ἔσβεσεν αὐτὸν ὁ ὑπ᾽ αὐτοῦ κατεχόμενος»[7].

Αὐτὴ ἡ χαρὰ καὶ ἡ εὐφροσύνη τῆς ἐλευθερίας μας ἀπὸ τὸν φόβο, τὴν ἀγωνία καὶ τὴν συντριβὴ τοῦ θανάτου πλημμυρίζει τὶς ψυχές μας ὅλες τὶς ἡμέρες τῆς ζωῆς μας. Αὐτὴ μᾶς βεβαιώνει ὅτι δὲν πιστεύσαμε ματαίως, δὲν βαπτιστήκαμε ματαίως, δὲν ἀγωνιζόμαστε ματαίως.

2. Συνέτριψε τὴν κακία

Χαιρόμαστε ἀκόμη ἐπειδὴ μὲ τὴν ἀνάστασί Του ὁ Κύριός μας συνέτριψε τὴν κακία, τὸν φθόνο, τὴν ἐπιβουλὴ τῶν ἐχθρῶν Του. Μὲ τὴν ἀνάστασί Του ἐπιβραβεύτηκε ἡ μακροθυμία Του, ἡ ἀνεξικακία Του καὶ ἡ συγχωρητικότητά Του. Ἡ δικαιοσύνη καὶ ἡ ἀρετὴ οὔτε ἐξαφανίζονται οὔτε ἀκυρώνονται, ἀντιθέτως δοξάζονται καὶ διατηροῦν αἰωνίως τὸ φῶς καὶ τὴν λάμψι τους.

Μὲ τὴν ἀνάστασί Του μᾶς βεβαίωσε, ὅτι θὰ παραμείνουν ἀνίσχυρα ἡ κακία, ὁ φθόνος καὶ τὸ μῖσος γιὰ νὰ βλάψουν τοὺς ἀληθινὰ δίκαιους καὶ ἁγίους, τοὺς ἐναρέτους καὶ τοὺς ἀγωνιστές. Ὅσο καὶ ἂν τοὺς πολεμήσουν οἱ ἀντίθεες δυνάμεις καὶ τὰ ὀργανά τους, ὁποια ὅπλα κι ἂν χρησιμοποιήσουν ἐναντίον τους θὰ ἀποδειχθοῦν ἀνίσχυρα νὰ πλήξουν αὐτοὺς ποὺ ζοῦν ἐν Χριστῷ.

6. *«Συνετάφημεν οὖν αὐτῷ διὰ τοῦ βαπτίσματος εἰς τὸν θάνατον, ἵνα ὥσπερ ἠγέρθη Χριστὸς ἐκ νεκρῶν διὰ τῆς δόξης τοῦ πατρός, οὕτω καὶ ἡμεῖς ἐν καινότητι ζωῆς περιπατήσωμεν. εἰ γὰρ σύμφυτοι γεγόναμεν τῷ ὁμοιώματι τοῦ θανάτου αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀναστάσεως ἐσόμεθα»* (πρὸς Ρωμαίους κα΄ 4-5).

7. Ἐκ τοῦ Κατηχητικοῦ Λόγου τοῦ Πάσχα.